

Чарлі і шоколадна фабрика (стислий переказ)

Роальд Дал

*Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

Розділ 1. А ось і Чарлі

На краю міста в дерев'яній хатинці на дві кімнати жили хлопчик Чарлі Бакет, його батьки і бабусі з дідусями. Батьків пана Бакета звали дідунь Джо та бабуся Джозефіна. А батьків пані Бакет звали дідусь Джордж та бабуня Джорджина. Усі семеро жили дуже вбого, старенькі лежали на єдиному ліжку, з якого й не злазили. Пан і пані Бакети спали з малим Чарлі Бакетом в іншій кімнатці, на матрацах на підлозі.

З усієї родини роботу мав тільки пан Бакет. Він працював на фабриці зубної пасти, де цілий день накручував кришечки на тюбики з пастою. Грошей не вистачало навіть на харчі.

Чарлі понад усе на світі хотілося шоколаду. Та він отримував невеличку шоколадну плиточку лише на свій день народження. А майже біля самої хатинки бідної сім'ї стояла шоколадна фабрика, яка називалася "Вонка". Її власник, містер Віллі Вонка, був найкращий за всі часи виробник і винахідник шоколадних цукерок. Фабрика була оточена височенним муром з величезною залізною брамою, вона вся диміла й химерно гула. Довкола розносилися розкішні пахощі шоколаду. Чарлі мріяв потрапити на фабрику й побачити, що ж там усередині.

Розділ 2. Фабрика містера Віллі Вонка

Вечорами Чарлі слухав розповіді дідусів і бабусь. Усі старенькі мали за 90 років. Були вони зморщені й худі, мов кістяки. Удень вони з нудьги дрімали, але ввечері раділи, коли приходив онук.

Дідунь Джо був з усіх чотирьох найстарший. Мав 96 з гаком, був слабкий та кволий і цілий день майже не розмовляв. Якось ввечері він розповідав Чарлі про фабрику Вонка. Хлопчик дізнався, що там є фантастичні винаходи: шоколадне морозиво, яке годинами не тане без холодильника; зефір, що має смак фіалок; карамельки, які, поки їх смочеш, кожні 10 секунд міняють колір; жуйка, яка ніколи не втрачає смаку, та ще багато всього цікавого.

Розділ 3. Містер Вонка та Індійський принц

Дідунь Джо розповів, що якось Вонка побудував цілий палац з шоколаду для індійського принца Пондівішну. Там було сто кімнат, і все було зроблене з темного чи світлого шоколаду. Принц хотів жити у палаці, хоч містер Вонка радив скоріше усе з'їсти. Коли настав спекотний день, божевільний принц, який дрімав собі у вітальні, поплав в озері шоколаду.

Цього вечора Чарлі довідався, що ніхто ніколи не бачив, щоб на фабрику заходили люди чи виходили звідти. Але там хтось все-таки працював.

Розділ 4. Таємні працівники

Наступного вечора дідунь Джо розповів, що раніше у Віллі Вонки працювали тисячі працівників, але дехто з них крав рецепти цукерок і передавав фабрикам-конкурентам. Тож Вонка звільнив людей, замкнув головну браму й повісив на неї ланцюга. Отак зненацька величезна шоколадна фабрика містера Вонки завмерла й спорожніла. Минули місяці, а тоді фабрика знову запрацювала, хоч величезна залізна брама була замкнена, і висів ланцюг. Відтоді фабрика так і працює, ось уже 10 років.

Чарлі запитав, хто ж там працює, та дідусь сказав, що цього не знає ніхто. Відомо лише те, що ті, хто там працює, — малесенькі.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 5. Золоті квитки

Того ж вечора пан Бакет прочитав усім з газети, що Віллі Вонка вирішив дозволити цього року відвідати фабрику 5 дітям і сам покаже їм всі фабричні таємниці та чари. Наприкінці екскурсії діти отримають стільки шоколадок і цукерок, що їм вистачить на все життя! Щоб потрапити на фабрику, потрібно знайти Золотий квиток, який міг трапитися під обгорткою будь-якого шоколадного батончика Вонки. Ці п'ять батончиків могли опинитися в будь-якій крамничці у будь-якій країні світу.

Чарлі знав, що в нього немає надії знайти квиток, адже він отримує тільки одну шоколадку на рік. Але бабуня Джорджина нагадала хлопчику, що за тиждень у нього день народження. Та дідусь Джордж засумнівався: Золоті квитки скоріше знайдуть ті діти, які мають змогу купувати шоколадки щодня.

Розділ 6. Два перші щасливці

Уже на другий день знайшли перший Золотий квиток. Щасливцем виявився Августус Глуп, і на першій сторінці вечірньої газети, яку читав пан Бакет, красувалося його велике фото. Цей 9-річний хлопець був дуже товстий.

Зненацька світ охопила лихоманка купувати цукерки. Усі несамовито шукали решту безцінних квиточків.

Саме перед днем народження Чарлі Бакета, газети сповістили, що знайшовся другий Золотий квиток. Цього разу пощастило дівчинці, яку звали Верука Солт і яка жила зі своїми заможними батьками в далекому величезному місті. Веруччин батько, пан Солт, признався в інтерв'ю, що коли доня забажала мати Золотий квиток, він скупив шоколадні батончики "Вонка" сотнями тисяч. А на 4-ий день знайшовся квиток для Веруки.

"Ця ще гірша за того товстуна", — скривилася бабуся Джозефіна. Чарлі зрозумів, що батько дівчинки зробив не дуже чесно. Дідунь Джо сказав, що Веруку занадто панькають.

Розділ 7. День народження Чарлі

Наступного дня сім'я привітала Чарлі з днем народження. Хлопчик отримав свій єдиний дарунок. На обгортці було написано: "Високочудесний зефірмелад Вонки". Перед тим, як Чарлі почав розгортати батончик, батьки намагалися лагідно й м'яко підготувати його до розчарування, адже всі знали, що смішно було сподіватися знайти чарівний квиток. Так і сталося — квитка не було.

Розділ 8. Знайдено ще два Золоті квитки

Того вечора газета пана Бакета повідомила про знахідку не лише третього Золотого квитка, а й четвертого. Третій квиток знайшла Віолета Бореґард. Ця дівчинка безперестанку жувала жуйку, лише коли їла, приліплювала її за вухо. Та крім того, вона жувала шматочок жуйки уже три місяці. На ніч Віолета приліплювала її до бильця ліжка.

Четвертий Золотий квиток знайшов хлопець Майк Тіві. Він не хотів давати інтерв'ю, бо дивився телевізор. 9-річний хлопець понад усе любив дивитися фільми про бандитів і стрілянину. Він і сам був обвішаний іграшковими пістолетами й автоматами. Хлопець не відходив від телевізора.

Розділ 9. Дідунь Джо іде на ризик

На другий день, коли Чарлі вернувся зі школи й зайшов до дідусів і бабусь, то побачив, що не спить лише дідунь Джо. Старенький дав онуку 10-центову монету, свої останні гроші, і сказав купити батончик. Хлопчик за 5 хвилин повернувся з батончиком, та коли вони з дідусем розгорнули обгортку, квитка не виявили.

Розділ 10. Родина починає голодувати

За два наступні тижні стало страшенно холодно. Спочатку випало багато снігу, потім зірвався сильний крижаний вітер. Сім'я мерзла і хотіла їсти. Фабрика, де працював пан Бакет, збанкрутувала й мусила закритися. Пан Бакет мусив йти розчищати сніг на вулицях. Але зарплатні не вистачало, щоб купити хоч би четвертину потрібних харчів. Помалу в хатинці почали голодувати. Найгірше було Чарлі, бо він ріс і потребував їжу найбільше.

Одного дня, коли він ішов зі школи, його погляд зненацька впав на якийсь папірець, що лежав у канаві на снігу. Це була однодоларова банкнота! Це означало їжу. Чарлі взяв долар і рушив до найближчої крамнички. Він хотів купити один солодкий батончик і з'їсти увесь, а решту грошей віддати мамі.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 11. Чудо

Хлопчик купив один "Високочудесний зефірмелад Вонки" і дуже швидко з'їв. Тоді він попросив продати ще один такий самий батончик. Коли хлопець здер обгортку, раптом блиснуло золотим сяйвом. Серце в нього завмерло. Продавець закричав: "Це ж Золотий квиток! Ти знайшов останній Золотий квиток!" За кілька секунд навколо Чарлі з'юрмилося люди. Хлопчикові паморочилася голова. Хтось пропонував йому гроші взамін на квиток. Продавець крамнички попросив людей дати Чарлі спокій, а

хлопчиків порадив швидко нести квиток додому, доки не загубив.

Розділ 12. Що було написано на Золотому квитку

Чарлі прибіг додому і розповів мамі і бабусям з дідусями про усе, що трапилося. Секунд з 10 у кімнаті панувала мертва тиша. Потім дідунь Джо, побачивши квиток, закричав "Ура!" і підскочив на ліжку. Цей дідуган, що мав 96 з половиною років, що вже 20 років не вставав з ліжка, зістрибнув у піжамі на підлогу й переможно затанцював. Тієї ж миті відчинилися двері і до хатини увійшов пан Бакет. Цілісінький день він розгрібав на вулицях сніг. Йому швиденько все розповіли.

Отож, відвідини фабрики мали відбутися 1 лютого, Чарлі мав підійти до фабричної брами рівно о 10 ранку. Він мав право взяти з собою одного чи двох родичів, які пильнували б, щоб він не наробив якої шкоди.

Тут усі пригадали, що 1 лютого завтра. Дідунь Джо порадив Чарлі готуватися: умитися, відмити руки, обрізати нігті, наваксувати черевики, відшкрябати зі штанів увесь бруд. Потім усі вирішили, що на фабрику разом з хлопчиком піде дідунь Джо. Скоро до хатини прибігли кореспонденти та фотографи, щоб дізнатися більше про власника 5-го квитка.

Розділ 13. Настав щасливий день

Уранці щасливого дня перед брамою фабрики зібрався величезний натовп. Поліцаї охороняли 5 знаменитих дітей, разом з дорослими, що їх привели. Серед усіх височіла кістлява постать дідуня Джо, що стояв мовчки і міцно тримав за руку малого Чарлі Бакета.

Натовп розглядав щасливчиків. Віолета Бореґард продовжувала жувати свою стару гумку. Августус Глуп був такий же товстий, як на фото. Майк Тіві був обвішаний пістолями. А Верука Солт, батько якої купив пів мільйона батончиків, була одягнена в сріблясту норкову шубу. Про Чарлі Бакета і дідуся натовп сказав, що то "худючий курдупель, що стоїть біля дідугана, схожого на скелет". О 10-ій годині біля воріт фабрики з'явився Віллі Вонка.

Розділ 14. Містер Віллі Вонка

То був дивовижний чоловік. На голові він мав чорний циліндр, одягнений був у фрак з розкішного темно-фіолетового оксамиту. Штани мав темно-зелені, рукавички — перламутрово-сірі. А в руці тримав елегантну тростину з золотою бамбулькою. З його підборіддя стирчала акуратна чорна цапина борідка. Очі він мав невимовно ясні.

Віллі Вонка радісно привітав кожного з дітей, переглянув Золоті квитки і попросив заходити за ворота. Першим пройшов гладкий Августус Глуп з батьками. Потім Верука Солт у норковій шубці. Наступні пішли Віолета Бореґард і Майк Тіві. Останніми зайшли Чарлі з дідусем. Містер Вонка сказав, що дуже щасливий за хлопчика.

Великі залізні ворота за спиною повільно зачинялися. Юрба за ними й далі штовхалася й галасувала. Містер Вонка повів усіх у великі червоні двері. Вони опинилися в довжелезному і широкому коридорі. Містер Вонка сказав, що це головний коридор. Він попросив повісити шуби й шапки на вішак і йти за ним.

Це був чималий гурт людей: 9 дорослих і 5 дітей. Почалася штовханина, коли всі

кинулися бігти коридором, намагаючись не відстати від містера Вонка, який безліч разів завертав то ліворуч, то праворуч. Він гукнув, що всі коридори спускаються вниз, бо велетенські цехи фабрики розташовані глибоко під землею. Раптом містер Вонка зупинився перед дверима, на яких було написано "Шоколадний цех".

Розділ 15. Шоколадний цех

Тут був мозковий центр усієї фабрики, серце всього бізнесу. Усі опинилися посеред чудової долини з луками, деревами, травою, квітами і... шоколадною рікою. Посеред ріки шумів велетенський водоспад. Під ним звисало до самісінької річки ціле гроно велетенських скляних труб. Вони висмоктували з річки шоколад, переганяючи бозна-куди.

Містер Вонка розповів, що труби засмоктують шоколад і розносять його по всіх фабричних цехах. Діти та їхні батьки не могли з подиву промовити й слова. Усе тут було їстівне: дерева, трава, жовтець. Гості спробували по стеблинці трави, а Августус Глуп хапнув одразу цілу жменю. Раптом усі побачили якихось маленьких істот, що були їм по коліна. Містер Вонка пояснив, що це умпа-лумпи.

Розділ 16. Умпа-Лумпи

Ці люди прибули сюди прямо з Лумпаландії, жахливої країни, де ростуть джунглі. Там живе багато страшних звірюк, від яких умпа-лумпи ховалися у хатинках на деревах. Коли містер Вонка примандрував у ту землю, то запропонував умпа-лумпам перебиратися на його фабрику. За це він пообіцяв їм какаові боби, їхні найбільші ласощі. Тепер ці люди тут і вони чудові працівники. Усі люблять танці й музику, постійно складають пісні, але поводяться трохи пустотливо.

Верука Солт, яка звикла отримувати все, що хотіла, раптом закричала, що хоче собі умпа-лумпу. Батько пообіцяв їй до вечора дістати. Несподівано пані Глуп почала кликати свого сина Августуса, бо він встиг нищечком підкрастися до річки і тепер заливав собі жменями в рот рідкий гарячий шоколад.

Розділ 17. Августус Глуп вилітає в трубу

Коли містер Вонка обернувся й побачив, що робить Августус Глуп, то закричав, що такого робити не треба, бо він забруднює шоколад. Августус ніби оглух і не чув нічого, крім поклику свого велетенського шлунка. Та раптом він упав у річку і миттю зник під коричневою поверхнею. Батьки хлопця кричали, а той вигулькував і благав про допомогу. Поки пан Глуп готувався стрибнути у шоколад, нещасного хлопчиська затягнуло у велику трубу. Там він застряг, але шоколад посунув його далі. Коли хлопець зник, а батьки кинулися до містера Вонки, той заспокоїв усіх і сказав, що Августус трохи покатається, та й усе. Труба, по якій помчав Августус, виходила прямісінько в цех, де виготовляли полуничну помадку в шоколаді. Мама хлопця обізвала містера Вонку потворою, але той лише сміявся. Він викликав умпа-лумпа і попросив відвести пана й пані Глупів у помадковий цех і знайти їхнього сина Августуса, який щойно вилетів у трубу.

Пани Глуп поспішили за своїм крихтним супровідником, а п'ятеро умпа-лумпів на другому березі річки заспівали пісню про Августуса Глупа, скупого тюфтельку-

товстопура, який день і ніч жере. Умпа-лумпи також співали про те, що постараються змінити хлопця на краще.

Розділ 18. По шоколадній річці

На теплій шоколадній річці з'явився дивовижний рожевий човен, видовбаний з карамельки. Веслували на ньому ті ж умпа-лумпи. Човен пристав до берега, а щойно всі безпечно розмістилися в човні, умпа-лумпи відштовхнули човен від берега й налягли на весла. Верука Солт заявила татові, що хоче такого човна і багато умпа-лумпів, і шоколадну річку і ще хочу... хочу...

Раптом містер Вонка, що сидів навпроти Чарлі, понишпорив на дні човна, знайшов великого кухля, занурив у річку й зачерпнув шоколаду. Він дав Чарлі кухоль і сказав: "Випий, тобі піде на користь. Щоб не померти з голоду". Потім містер Вонка наповнив ще одного кухля й подав дідуневі Джо, бо бачив, що старий геть охляв.

Човен линув за течією, яка ставала стрімкою. У якомусь тунелі зникло світло. Пасажири злякано залемментували. У темноті на адресу містера Вонка понеслися лайливі слова: "Навіжений! Псих! Очманілий! Ненормальний! Придуркуватий!" і так далі. "Ні, він не такий!" — заперечив дідунь Джо.

Спалахнуло світло, течія була дуже стрімка, умпа-лумпи веслували, мов навіжені. У стінах труби, куди вони потрапили, були двері з різними написами: "Склад номер 54. Усі сорти кремів...", "Склад номер 71. Бити — всіх форм і розмірів", "Склад номер 77 — усі сорти бобів...". За п'ять секунд попереду з'явилися яскраво-червоні двері, і містер Вонка наказав спинити човна.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 19. Цех винаходів — вічні барбариски й волосяні іриски

На дверях був напис: "Цех винаходів — стороннім вхід заборонено". Це був найважливіший цех усієї фабрики.

Усі зайшли у велетенську залу, яка нагадувала якусь відьомську кухню. Скрізь кипіли й булькали на величезних плитах чорні металеві казани, а ще свистіли чайники, шипіли каструлі, бряжчали й шкварчали дивні залізні апарати. Тут містер Вонка показав свої винаходи: вічні барбариски, які ніколи не з'їдаються; волосяні іриски — з'їси хоч отакісінький шматочок — і рівно за пів години на голові виросте копиця густого шовковистого волосся! І вуса! І борода!

Розділ 20. Велика жуйкова машина

Найбільше він пишався великою жуйковою машиною. Вона стояла в самісінькому центрі цеху винаходів. Містер Вонка натиснув три різні кнопки, і з трубок потекли всі барви веселки. У величезній балії всі ці кольори змішалися, суміш мінилася всіма кольорами, згодом вона почала всмоктуватися назад у нутро машини. Потім у машини збоку вискочила маленька шухлядка, де з'явилася сіра жуйка. Містер Вонка сказав, що це плиточка найдивовижнішої, найказковішої, найфантастичнішої жуйки на світі!

Розділ 21. Чао, Віолето

Він розповів, що ця жувальна гумка замінює харчі. Одна крихітна смужечка гумки, що тут лежить, дорівнює повноцінному обіду з трьох страв! Віолета Бореґард, яка найбільше любила жуйки, миттю вийняла з рота власну рекордну жуйку й приліпила її за ліве вухо. Дівчинка попросила дати їй чарівну жуйку. Містер Вонка порадив не ризикувати, бо жуйку треба ще вдосконалювати. Та перш, ніж містер Вонка встиг її зупинити, Віолета кинула жуйку в рот. Дівчинка почала коментувати, що їсть зараз томатний суп, потім було смажене м'ясо, запечена картопля.

Нарешті Віолета повідомила, що їсть чорничний пиріг з вершками. Та раптом дівчинка почала чорніти і синіти. Вона сама ставала чорницею і почала сильно роздуватися. Від самої Віолети Бореґард лишилося тільки по парі крихітних ніжок та ручок, що стирчали з величезної круглої ягоди, та ще малесенька голівка нагорі.

Пані Бореґард закричала, щоб містер Вонка врятував її дочку. Він покликав 10 умпа-лумпів і наказав відвезти панночку Бореґард у сокочавильний цех. Пан і пані Бореґард побігли за умпа-лумпами. Решта умпа-лумпів співали про те, що нема гіршого, як бачити дурну дивачку, яка весь час жує жувачку.

Розділ 22. По коридору

Залишилося ще 3 дітей, і містер Вонка повів їх далі. Чарлі запитав його, чи стане Віолета Бореґард хоч колись нормальною. Містер Вонка відповів, що з неї миттю вичавлять соки. З сокочавильної машини Віолета вийде тоненька, але буде насиченого фіолетового кольору.

Вони знову бігли коридорами. Двері траплялися щодвадцять кроків, і на всіх було щось написано. На одних було написано: "Їстівні зефірні подушечки", на інших — "Лизальні шпалери для дитячих кімнат". Були ще написи: "Гаряче морозиво для холодних днів", "Корови, що дояться молоком", "Летючі шипучки". На ще одних дверях був напис: "Квадратні цукерки, що обертаються круглими".

Розділ 23. Квадратні цукерки, що обертаються круглими

Саме там вони зупинилися і поглянули через скляні двері. За довгим столом, на якому нескінченними рядами лежали квадратні білі цукерочки, сиділи умпа-лумпи і старанно малювали на цукерках смішні личка. "Не бачу, щоб вони ставали круглими", — знизав плечима Майк Тіві. Верука Солт погодилась з Майком. Містер Вонка нагадав: вони квадратні, але обертаються круглими. І щоб довести це, містер Вонка розчинив на двері. Усі малесенькі квадратні цукерочки обернулися до них круглими личками. "Вони обернулися круглими личками! І нема чого сперечатися! Це квадратні цукерки, що обертаються круглими личками!" — сказав містер Вонка.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 24. Верука в горіховому цеху

На наступних дверях, до яких вони підбігли, був напис: "Горіховий цех". Вонка попросив зазирнути у скляне віконечко в дверях, але не заходити. Усі побачили, як сотня білок чистить волоські горіхи. Вонка пояснив, що лише білки можуть лущити так,

щоб сам горішок лишався цілим. На фабриці Вонки використовували тільки цілі горішки.

Верука Солт раптом скрикнула, що хоче мати білочку. Вдома вона вже мала безліч домашніх улюбленців, але їй хотілося ще. Пані Солт пообіцяла дочці, що за першої-ліпшої нагоди дістане їй білочку. Та Верука верещала, що їй потрібно саме зараз. Пан Солт, Веруччин батько, витяг гаманця і уже хотів купити тваринку, та містер Вонка сказав, що білочки не продаються. Верука швидко відчинила двері і зайшла у цех, хоч містер Вонка просив не робити цього.

Дівчина простягла руку, щоб ухопити білочку, та раптом всі білки накинулися на неї. Найголовніша білка видряпалася дівчинці на спину й почала стукати по голові суглобами кігтика. "Перевіряють, чи не зіпсута всередині", — пояснив містер Вонка. Білочки зрозуміли, що Веручина голова зіпсута, тому потягнули її до великого отвору, куди викидали шкаралупки. Так дівчинка опинилася у сміттєпроводі. Батьки побігли рятувати її, але білки штовхнули у діру і їх.

Чарлі запитав містера Вонку, що ж тепер буде з Солтами. Містер Вонка сказав, що внизу їх зловлять. І тут почулася ще одна пісенька умпа-лумпів. Ті співали про вередливу Веруку Солт, яка потрапила у сміття, а зіпсували дівчину саме батьки.

Розділ 25. Великий скляний ліфт

Містер Вонка пообіцяв, що всі діти, які зникли, вийдуть сухі з води. З ним залишились Майк Тіві та Чарлі Бакет. І ще було троє дорослих — пан і пані Тіві та дідунь Джо. Містер Вонка повів усі в ліфт. Чарлі здивувався, бо скрізь у ліфті були кнопки. Біля кожної була крихітна наклейка з назвою приміщення, в яке потрапиш, коли натиснеш цю кнопку.

Цей ліфт вмів їздити боком, скоком, уздовж, навскоси і... на небеси! Кабіну ліфта було зроблено з товстого прозорого скла, щоб було добре все видно. Чарлі швиденько почав читати написи біля кнопок: "Шахта з видобування драже "Морські камінчики" — глибина 3 кілометри", "Льодяникова ковзанка", "Водяні пістолети з полуничним соком", "Вибухові цукерки для ваших ворогів", "Карамелькові пломби — забудьте про зубних лікарів", "Невидимі шоколадки, щоб їсти на уроці"...Майк Тіві поцікавився, чи немає тут "Телевізійного цеху". Містер Вонка сказав, що є, і показав на кнопку. Там було написано "Телевізійний шоколад".

Майк Тіві натиснув кнопку, ліфт смикнувся вбік, аж всі пасажери (крім містера Вонки, котрий тримався за ремінець, що звисав зі стелі) попадали на підлогу. Поїздка у ліфті нагадувала Чарлі американські гірки. Крізь скляні стінки ліфта вони уривками бачили різні цікавинки й чудасії, що діялися в деяких приміщеннях.

Коли двері ліфта роз'їхалися, містер Вонка попередив усіх бути дуже обережними у приміщенні, в яке вони заходять.

Розділ 26. Телевізійно-шоколадний цех

Там було так яскраво, що містер Вонка дав кожному по парі чорних окулярів. Довга і вузька зала була вся біла. В дальньому кутку стояла велетенська телекамера на коліщатах, навколо неї юрмилася ціла армія умпа-лумпів, вони всі були у захисних

скафандрах. У протилежному кутку зали за столом сидів ще один умпа-лумпа і дивився на екран величезного телевізора.

Містер Вонка розповів, що тут його найвидатніший винахід — телевізійний шоколад. Усі побачили, як телекамера розчепила величезну шоколаду на невидимі малесенькі часточки, а потім передала на екран телевізора в іншому кутку зали. Чарлі взяв з екрану справжнісіньку шоколадку, правда, маленьку. Містер Вонка пояснив, що велика шоколадка, яку висилають по телебаченню, з другого боку завжди виходить меншою.

Розділ 27. Майка Тіві передають по телебаченню

Майк Тіві запитав, чи можна по телебаченню передати живу людину. Містер Вонка здивувався і сказав, що навіть не думав про це, та й таке дуже небезпечно. Щойно почувши слова містера Вонки: "Я майже впевнений, що можна...", Майк Тіві зірвався й побіг до протилежного кутка зали, де стояла велика телекамера. Хлопець летів мов навіжений, а добігши до величезної телекамери, відразу підскочив до рубильника, порозкидавши навсбіч умпа-лумпів. Після сліпучого спалаху Майка не стало. Батьки хлопчика розхвилювалися, містер Вонка сказав, що треба надіятися на краще.

Усі зібралися біля телевізора. На його екрані скоро почав з'являтися Майк Тіві, та тепер він був карликом. Пані Тіві сягнула рукою й зняла з екрана крихітну фігурку сина. Батьки почали сварити містера Вонку, бо їх син не зможе ходити до школи. Майк тоненьким голоском пропищав, що все одно зможе дивитися вдома телевізор. Пан Тіві закричав, що викине той телевізор у вікно відразу, як приїдуть додому. Коли Майк Тіві таке почув, на нього напала жахлива істерика, але батько сховав його в нагрудну кишеню свого піджака. Містер Вонка сказав, що дещо можна зробити: Майка треба покласти в спеціальну машину, якою тут випробовують, як і настільки розтягуються жуйки. Може, він тоді стане такий, як був, може, кілометрів на два.

Умпа-лумпи заспівали пісню про дітей, які весь час дивляться телевізор. У таких дітей в голові стає пусто, гниє уява, псується зір. Тому краще не дивитися телевізор, а читати книжки.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ 28. Залишився тільки Чарлі

З дітей залишився тільки Чарлі. Містер Вонка подивився на нього і раптом аж вибухнув радістю. Він сказав, що хлопчик виграв, і тепер почнеться справжня забава!

Чарлі, дідусь Джо і містер Вонка застрибнули у ліфт. Містер Вонка натиснув кнопку "Вгору й геть". Ліфт злетів угору, немов ракета. Вони помчали вгору-вгору-вгору. Чарлі і дідусь зрозуміли, що ліфт має пробитися крізь дах фабрики.

Так і сталося, дідунь Джо кричав: "Рятуйте! Нам кінець! Ми пропали!" Але містер Вонка заперечив: "Ні, не пропали! Ми пробилися! Ми вже назовні!". І справді, ліфт протаранив фабричний дах і тепер, мов ракета, летів просто в небо. Містер Вонка натиснув іншу кнопку.

Розділ 29. Інші діти ідуть додому

Ліфт зупинився, завис угорі над фабрикою. Крізь скляну підлогу Чарлі бачив, як інші діти поверталися додому. Августус Глуп був худий, як соломину. Віолета Бореґард, відома жуйколюбка, мала вже здоровий вигляд, але обличчя досі було фіолетове. Верука, пан і пані Солт йшли з голови до п'ят у відходах і смітті. А Майк Тіві мав метрів 3 заввишки, а тонюсінький був, як дріт.

Потім містер Вонка сказав, що має поговорити з Чарлі про дещо важливе. Чоловік натиснув ще одну кнопку — і ліфт майнув у небо.

Розділ 30. Шоколадна фабрика Чарлі

Великий скляний ліфт тепер ширяв високо над містом. Містер Вонка спитав Чарлі, чи йому подобається шоколадна фабрика. Хлопчик відповів, що це найчудовіша фабрика на світі. Тоді містер Вонка сказав, що вирішив подарувати фабрику Чарлі. Як тільки хлопець підросте і зможе нею управляти, фабрика належатиме йому.

Чарлі і дідунь Джо не могли повірити. Довідавшись про сім'ю Чарлі, містер Вонка сказав, що батьки хлопця, бабусі і дідусі теж можуть перебратися на фабрику. Чарлі заперечив: дідусь і бабусі дуже старенькі і 20 років не злазили з ліжка. Тоді містер Вонка дещо придумав.

Ліфт прилетів до хатинки Бакетів. Він пробив дах і потрапив у спальню до стареньких, що лежали на ліжку. Усі троє стареньких подумали, що настав кінець світу. Бабуня Джорджина зомліла, в бабусі Джозефіни випала з рота штучна щелепа, дідусь Джордж заховав голову під ковдру, а з сусідньої кімнати примчали пан і пані Бакети.

Дідунь Джо вийшов з ліфта, Чарлі кинувся в обійми мамі і розповів, що вони всі житимуть на фабриці містера Вонки й допомагатимуть йому нею керувати!

Минуло чимало часу, поки Чарлі з дідунем Джо змогли нарешті всім пояснити, що з ними сьогодні відбувалося. Але й після цього всі вони відмовилися їхати на фабрику в ліфті. Містер Вонка, дідунь Джо та Чарлі заштовхали ліжко зі старенькими в ліфт. А тоді ще й пана та пані Бакетів туди затягли. Потім зайшли й самі. Ліфт полетів просто в небо.

Чарлі виліз на ліжко і намагався заспокоїти заціпенілих від жаху стареньких. Бабуся Джозефіна запитала, чи буде там їжа, бо всі були голодні. Чарлі зареготав і сказав, що зараз вони самі побачать.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу